

той пръвъ пжтъ разбра смисъла на тая непостижима за неговия умъ наука — риториката.

— Хубаво, даскале! Та такова ли учение учишъ копелацитѣ тука? — извика той. — Нашето училище щѣло да пропадне дибидюсъ, ако се не поправи!! Че какво има непоправено, бе муле недно? — обърна се епитропътъ къмъ захласнатия ученикъ! — Дѣдо ти хаджия какво прави тука; мухи ли лапа?.. Я си отвори бе, магарски сине, зъркалитѣ, та погледни и ми кажи де ще пропадне училището!.. Толкова пари харчимъ, училище като Севастополъ калеси.. Ами ние затова ви тука учимъ и плащаме на даскали, и за дърва, и за джамове, и за карти, та да ни лайте като кучета... На свиня кладенчова вода и вамъ хаджи Енчо епитропъ!

Епитропътъ все повече и повече дохождаше въ негодувание; широкитѣ му гърди се вълнуваха и се издигаха високо отъ запъхтяване, очитѣ му пущаха искри и се просълзиха. Никой не бѣше виждалъ хаджията тѣй сърдитъ, но той не рече ни една горчива дума на учителя. Само по играещитѣ му бузи се чувствувахе, че има много още скръбъ и гнѣвъ задържани, които кипѣха въ душата му... Бедниятъ хаджия, какъ зле сж ценили неговитѣ трудове!

Учительтъ измънка нѣщо за обяснение, но гърмотевичниятъ викъ на хаджи Енча бѣ го накаралъ да млъкне.

Когато хаджи Енчо си излѣзе, учительтъ се обърна къмъ вкаменения ученикъ, виновникъ на тая буря, и му каза срѣдъ пълна тишина:

— Дуракъ!